

пустота, разбирашъ ли?.. Сега, съ тебе ми е добре...

Една плаха, виновна усмивка замръзна на лицето му:

— Искамъ да ти разкажа... Ти, извинявай — повтори той. — Ще почна издамачъ... ама то, изобщо, не е много дълго.

Пое дълбоко въздухъ и продължи:

— Помнишъ, струва ми се, че преди години, често бивахъ по служба въ провинцията. Пращаха ме въ командировки. По-дълги, по-кратки, както дойде... Нали бѣхъ инженеръ на държавна служба? Много не обичахъ тия ходения, но нѣмаше какъ. Пъкъ бѣха още младитѣ години — амбиция, любопитство... Глупости!.. Една пролѣтъ — има отъ тогава единадесетъ години вече — трѣбваше да правимъ мостъ, близо при С. Ходилъ ли си нататкъ? — Загубено планинско градче. Пощата идеше трижъ въ седмицата съ една каруца... Хубаво мѣсто, хората добри, кротки, но смачкани отъ сиромашия. Препитаватъ се отъ гората... Затова всички баири наоколо бѣха оголени. Какво ще ти описвамъ — познатъ бѣлгарски пейзажъ... Още щомъ стигнахъ — всички ме знаеха...